

1

Голова боліла жахливо, Барні Меерсон прокинувся в незнайомій спальні незнайомого йому конапту. Поруч із ним, легко дихаючи через рот, спала вкрита до гладеньких голих плечей незнайома дівчина з білим, мов вата, волоссям.

Б'юсь об заклад, на роботу я спізнився, — подумав він, а тоді вислизнув з ліжка й, заплющивши очі, невпевнено підвівся, намагаючись побороти нудоту. Наскільки Барні зрозумів, він був за кілька годин від офісу; імовірно, навіть не в Сполучених Штатах. Утім, це *точно* Земля; сила тяжіння, яка на нього діяла, була звична й нормальна.

У сусідній кімнаті біля дивана стояв знайомий портфель його психіатра доктора Смайла.

Він зайшов босоніж до вітальні і всівся поряд із портфелем; відкрив його, клацнув перемикачами й увімкнув доктора Смайла. Запрацювали датчики, механізм загудів.

— Де я? — поцікавився Барні. — І як далеко від Нью-Йорка?

Це було найголовніше. Тепер він помітив на кухонній стіні годинник; 07:30 ранку. Зовсім не пізно.

Механізм, що був портативним розширенням доктора Смайла, з'єднаним за допомогою мікрореле з комп'ютером

у підвалі нью-йоркського конапту Барні на Ренаун, 33, пропищав:

— А, містере Беерсон.

— Меерсон, — виправив Барні, пригладжуючи тремтячими пальцями волосся. — Що ти пам'ятаєш про минулу ніч?

Тепер, відчуваючи сильну фізичну відразу, він зауважив на кухонному столі напівпорожні пляшки бурбону й газованої води, лимон, біттери та формочки для льоду.

— Хто ця дівчина?

— Дівчину в ліжку звати міс Рондінелла Фугате. Або, як вона просила її називати, Роні, — відповів доктор Смайл.

Ім'я видалося ледве знайомим і незрозуміло як пов'язаним з його роботою.

— Слухай, — звернувся він до портфеля, але у спальні заворушилася дівчина; Барні негайно ж вимкнув доктора Смайла й підвівся, почувуючись у самих трусах присомленим і незграбним.

— Вже встав? — сонно спитала вона.

Пововтузившись, дівчина сіла й поглянула на нього; доволі мила, — вирішив Барні, — очі гарні, великі.

— Котра година? Каву поставив?

Він побрів на кухню, ввімкнув плиту, щоб нагріти воду для кави. Тим часом грюкнули двері; дівчина пішла у ванну. Полилася вода. Роні приймала душ.

Повернувшись до вітальні, Барні знову ввімкнув доктора Смайла.

— Як вона пов'язана з «Наборами П.П.»? — запитав він.

— Міс Фугате — ваша нова асистентка; вчора вона прибула з Китайської Народної Республіки, де працювала

в «Наборах П. П.» регіональним консультантом з премоди. Втім, попри талановитість, міс Фугате неабияк бракує досвіду, тож містер Булеро* вирішив, що короткочасне перебування на посаді вашої асистентки, я б навіть сказав «під вашим керівництвом», хоча це можна хибно потрактувати, зважаючи на...

— Чудово, — проказав Барні. Зайшовши до спальні, він відшукав свій одяг, який, поза сумнівом, сам і звалив купою на підлозі, та почав обережно вдягатися; йому досі було зле, і він докладав неабияких зусиль, щоб стримувати нудоту.

— Точно, — сказав Барні доктору Смайлу, повертаючись до вітальні й застібаючи сорочку. — Я пригадую п'ятничне повідомлення з приводу міс Фугате. Вона непередбачувана. Помиллася з вітражем на тему Громадянської війни в США... подумала, що він матиме шалений успіх в Народному Китаї, треба ж таке.

Він розсміявся.

Двері ванної прочинилися, і перед ним постала Роні — рожева, пружнотіла й чиста; вона саме витиралася.

— Любий, ти мене кликав?

— Ні, — відказав він. — Я розмовляв зі своїм доктором.

— Усі припускаються помилок, — видав беззмістовну фразу доктор Смайл.

— Як ми з нею так швидко опинилися в... — поцікавився Барні, вказавши на спальню.

— Хімія, — відповів той.

— Невже?

* *Bulero (icn.)* — представник церкви, який видавав папські індульгенції учасникам хрестових походів і збирав пожертви. — Тут і далі прим. пер.

— Ви обоє ясновидці. Ви передбачили, що врешті-решт у вас виникне еротичний потяг одне до одного. Тож після кількох чарок подумали: навіщо чекати? «Життя коротке, мистецтво...»

Портфель замовк, оскільки гола Роні Фугате вийшла з ванної і рушила повз нього й Барні до спальні. Вона була стрункою, мала бездоганну поставу, і, як зауважив Барні, маленькі випнуті груди із сосками, що нагадували рожеві горошини. Або радше рожеві перлини, подумки виправив себе він.

— Я ще вчора хотіла спитати, навіщо тобі психіатр? — поцікавилась Роні Фугате. — І Боже правий, ти ж його скрізь із собою носиш; ні разу ніде не лишав... і не вимикав аж до...

Вона підняла брову й кинула на нього проникливий погляд.

— Принаймні тоді я його вимкнув, — зауважив Барні.

— Як думаєш, я гарненька?

Ставши на пальці ніг, вона потягнулася всім тілом, підняла руки над головою, а тоді, на його подив, узялася виконувати серію швидких вправ, підскакуючи й підстрибуючи, під час цього її груди заходили ходором.

— Звісно, — приголомшено пробурмотів він.

— Я б тонну важила, — важко видихнула Роні Фугате, — якби не цей ранковий комплекс від Збройного крила ООН. Любий, зроби, будь ласка, кави.

— Ти й справді моя нова асистентка в «Наборах П.П.»?

— Аякже. Ти що, не пам'ятаєш? Хоча мені здається, ти, як і всі найсильніші ясновидці, настільки добре бачиш майбутнє, що минуле для тебе — це лише туманні спогади. Що саме ти пам'ятаєш про минулу ніч?

Вона зробила перерву у вправах, щоб відновити дихання.

— О, — ухильно відказав він, — та, напевно, все.

— Послухай. Єдиною причиною носитися всюди з психіатром може бути лише повістка. Так?

Барні помовчав і кивнув. *Це* він пам'ятав. Знайомий продовгуватий синьо-зелений конверт доставили тиждень тому; наступної середи він мав скласти тест на психічне здоров'я у військовому шпиталі ООН у Бронксі.

— І це допомогло? Він... — вона вказала на портфель. — Зробив тебе достатньо хворим?

— Зробив? — розвертаючись до портативного розширення доктора Смайла, запитав Барні.

— На жаль, містере Меерсон, ви досі цілком придатні, — відповів портфель. — Ви здатні витримати десять фройдів стресу. Перепрощую. Однак у нас є ще кілька днів. Ми ж тільки почали.

Дорогою до ванної Роні Фугате підбрала свою спідню білизну й почала одягатись.

— Просто уяви собі, Меерсон, — замислено мовила вона. — Якщо тебе призвуть і відправлять до колонії... можливо, я обійму твою посаду.

Вона усміхнулася, зблиснувши бездоганними рівними зубами.

Така версія видавалася йому доволі похмурою, але його дар ясновидця тут нічим не міг зарадити: результат був визначений бездоганим балансом ваг причиново-наслідкових зв'язків.

— Ти не впорашся, — відказав Барні. — Ти не впоралася навіть у Китаї, а тамтешня ситуація була відносно проста, якщо казати про виготовлення пре-елементів.

Однак колись вона зможе; і це передбачення не вартувало йому жодних зусиль. Вона молода і неймовірно обдарована: аби дорівнятися до нього — а в їхній галузі він був найкращим, — їй бракувало лише кількох років досвіду. Тільки тепер, коли усвідомлення свого становища повернулося, він повністю прокинувся. Його цілком могли призвати, але навіть якщо цього не станеться, Роні Фугате могла завиграшки відібрати в нього прекрасну й таку жадану посаду, посаду, до якої він поволі, крок за кроком просувався цілих тринадцять років.

У такій скрутній ситуації опинитися з нею в одному ліжку було дивним рішенням; цікаво, як він до цього докотився?

Нахилившись до портфеля, він тихо спитав доктора Смайла:

— От скажи мені, якого біса я вирішив...

— На це можу відповісти я, — крикнула Роні Фугате зі спальні; тепер на ній була обтисла салатова кофта, яку вона саме застібала перед дзеркалом туалетного столика. — Вчора вночі, після п'ятого бурбону з водою ти все мені пояснив. Ти сказав...

Вона витримала паузу й зблиснула очима.

— Це було грубо. Але ти сказав ось що: «Не можеш здолати — очолюй». Тільки дієслово було не «очолюй».

— Гм-м, — протягнув Барні й пішов на кухню, щоб налити собі кави. Так чи так, до Нью-Йорка звідси недалеко; якщо міс Фугате — його колега в «Наборах П. П.», то до офісу можна дістатися відносно швидко. Можна навіть разом. Як мило. Цікаво, чи прихильно поставився б до цього їхній шеф Лео Булеро, якби довідався про них. І чи прописано в офіційній політиці компанії пункт щодо сексуальних зв'язків між колегами? Майже про все

решту там щось було... Хоча він ніяк не міг зрозуміти, де чоловік, який здебільшого відпочиває на пляжних курортах Антарктики або відвідує німецькі клініки Е-терапії, знаходив час писати догмати про все на світі.

Колись, — казав він собі, — я житиму, як Лео Булеро; і не стирчатиму в Нью-Йорку у стовісімдесятиградусну спеку...

Під ногами затремтіла підлога. Запрацювала система охолодження будівлі. Почався день.

За вікном кухні спекотне вороже сонце визирало за інших конаптів; він заплющив очі. Певно, знову буде пекло, можливо, навіть до двадцяти за Вагнером. Щоб передбачити це, не треба бути ясновидцем.

У конапті під злиденно високим номером 492 на окраїні Мерилін Монро в Нью-Джерсі Річард Гнатт байдуже доїдав свій сніданок і ще байдужіше проглядав учорашні прогнози погоди в ранковій гомеозеті.

Протягом останньої доби основний льодовик «Стара шкіра» відступив на 4,62 грейбла. Ополудні температура в Нью-Йорку перевищила показники попереднього дня на 1,46 вагнера. До того ж з огляду на випаровування океанів показники вологості повітря зросли на 16 селкірків. Отже, стало спекотніше й вологіше; велична процесія природи з брязкотом сунула вперед. Але куди? Гнатт відклав гомеозету й узявся за пошту, яку доставили ще до світанку... Поштарі вже давно не показували носа надворі вдень.

Першим йому трапився на очі здирницький рахунок за охолодження житла; минулого місяця він заборгував Конапту 492 рівно десять з половиною шкірок, а це означало надбавку в три четверті шкірки за квітень. Колись,

казав він собі, стане так жарко, що це місце просто розплавиться, і *ніщо* його не вбереже; він пам'ятав той день, коли, здається, в 2004-му через раптовий збій системи охолодження будівлі його колекція платівок 1-р злилася в грудку. Тепер він мав залізоокисні плівки; вони не плавилися. Тоді ж усі папуги та венеріанські мін-птахи в будинку попадали замертво. А сусідська черепаха зварилася живо. Звісно, це трапилося вдень, і всі — принаймні чоловіки — були на роботі. Натомість дружини сховалися на найнижчому підземному рівні й думали (він пам'ятав це з розповідей Емілі), що смертний час врешті настав. І не через століття, а просто *зараз*. Передбачення Каліфорнійського технологічного інституту не справилися... Утім, звісно, це було не так; у нью-йоркських комунальників всього-на-всього пошкодився кабель живлення. Досить швидко з'явилися роботомайстри й усе полагодили.

У вітальні його дружина, одягнута в синю спецівку, старанно розписувала необпечений керамічний виріб глазур'ю; вона висолопила язика, її очі блищали... кисть рухалася майстерно, і він уже знав, що річ вдасться на славу. Побачивши Емілі за роботою, він згадав про власні плани на сьогодні: завдання було не з приємних.

— Може, варто зачекати, перед тим як до нього йти, — пробурчав Гнатт.

— Кращої колекції, ніж зараз, ми йому вже не покажемо, — не глянувши на нього, відказала Емілі.

— А що, як відмовить?

— Робитимемо ще. Невже ти думаєш, що ми здамося лише тому, що мій колишній чоловік не може або не хоче передбачити, який успіх врешті-решт матимуть ці новинки на ринку?

— Ти знаєш його, — сказав Річард Гнатт. — Я ні. Він же не мстивий? Не зацаїв образи?

Хай там як, але на що міг ображатися її колишній? Ніхто не зробив йому нічого поганого; зі слів Емілі — радше навпаки.

Дивно було постійно чути про Барні Меерсона і ніколи його не бачити, не знати особисто. Тепер це зміниться, адже цього ранку о дев'ятій він мав зустріч із Меерсоном в офісі «Наборів П. П.». Звісно, Меерсон буде на коні; кине одним оком на зразки кераміки й відмовить. Ні, скаже він, «Наборів П. П.» такі мініатюри не цікавлять. Повірте моїм здібностям ясновидця, моему таланту маркетолога в галузі пре-моди й моему досвіду. І все: Річард Гнатт візьме колекцію горщиків під пахву й забереється геть; більше податися нікуди.

Визирнувши у вікно, він з огидою зауважив, що надворі для людини вже надто спекотно; пішохідні жолоби враз спорожніли, всі сховалися в укриття. Пробило пів на дев'яту, час рушати; підвівшись, він пішов у коридор і дістав із шафи корковий шолом та обов'язковий охолоджувальний модуль; за законом, кожен, хто вирушав у місто, мав носити його на спині до настання ночі.

— Бувай, — сказав Гнатт дружині, спинившись біля вхідних дверей.

— Бувай, і щастя тобі!

Вона зі ще більшою старанністю, ніж зазвичай, занурилася у своє глазурування, і він одразу ж зрозумів, що саме це й виказувало її хвилювання; Емілі не могла дозволити собі зупинитися ні на мить. Відчинивши двері, Гнатт вийшов у хол і відчув, як його обдав холодом портативний модуль, запихкавши в нього за спиною.

— Гей, — гукнула Емілі, коли він уже почав зачиняти двері; тепер вона підвела голову і змахнула довге каштанове волосся з очей. — Повідом мене по відеофону, щойно вийдеш від Барні, щойно знатимеш результат.

— Добре, — пообіцяв він і зачинив за собою двері.

Спустившись рампою, Гнатт відкрив у банку їхній сейф і переніс його в приватну кімнату; там він дістав демонстраційний контейнер зі зразками керамічних виробів, які мав показати Меерсону.

Невдовзі він уже їхав у термоізолюваному міжбудиноківому вагоні в центр Нью-Йорка, у компанію «Набори П. П.», величезну бліду будівлю із синтетичного цементу, де виникла Прудка Пет і всі атрибути її мініатюрного світу. Лялька, — думав він, — яка підкорила людину, коли та підкорила собі планети Сонячної системи. Прудка Пет — одержимість колоністів. Що ще можна сказати про життя колоністів?.. Що ще треба знати про цих нещасних, яких, за законами ООН про вибіркову службу, вигнали із Землі, аби вони почали нові інопланетні життя на Марсі, Венері, Ганімеді, чи хай куди їх закине уява бюрократів ООН... і якось вижили?

А ми вважаємо, що нам погано тут, — подумав він.

Середнього віку чоловік у сірому корковому шоломі, сорочці без рукавів і яскраво-червоних, популярних серед бізнес-класу шортах зауважив:

— І знову спека.

— Так.

— Що у вас там, у цій великій коробці? Пікнік для барака марсіанських колоністів?

— Кераміка, — відказав Гнатт.

— Певно, обпалюєте її, просто виставивши ополудні надвір, — захихотів бізнесмен, а тоді розгорнув свою

ранкову гомеозету на першій шпальті. — Пишуть, що на Плутоні розбився корабель з-поза Сонячної системи. Працює пошукова команда. Як думаєте, це вони? Ненавиджу ці штуки з інших систем.

— Більше схоже на те, що повернувся один із наших кораблів, — сказав Гнатт.

— Бачили коли-небудь проксимців?

— Лише на фото.

— Жах. Якщо вони знайдуть на Плутоні цей розбитий корабель і виявиться, що то ця штука, сподіваюсь, її одразу ж спопелять лазером. Зрештою, за законом їм заборонено прилітати в нашу систему.

— Еге ж.

— А можна глянути на вашу кераміку? Я от краватками займаюсь. Живі краватки Вернера, симуляція ручної роботи, розмаїття титанистичних кольорів... Сам таку ношу, бачите? Насправді, наші кольори — це примітивні живі організми, ми імпортуємо їх і культивуємо тут, на Террі. Але як ми змушуємо їх розмножуватися — це професійна таємниця, ну, знаєте, як формула кока-коли.

— З подібних причин, — мовив Гнатт, — я не можу показати вам цю кераміку, хай як би мені хотілося. Це новинки. Я везу їх ясновидцю з відділу пре-моди в «Наборах П. П.». Якщо він захоче мініатюризувати їх для наборів, ми у грі: лишиться тільки переслати інформацію диск-жокею П. П. — як там його звать? — ну, того, що на орбіті Марсу. Та й усе.

— Краватки Вернера ручної роботи є в наборах Прудкої Пет. У її хлопця Волта таких ціла шафа, — сказав бізнесмен і широко усміхнувся. — Коли «Набори П. П.» вирішили мініатюризувати наші краватки...

— Ви з Барні Меерсоном спілкувались?

— З ним спілкувався не я, а наш регіональний менеджер з продажу. Кажуть, Меєрсон — складний тип. На перший погляд, його рішення імпульсивні, але він ніколи їх не змінює.

— А буває, що він помиляється? Відмовляється від продуктів, які все ж стають модними?

— Звісно. Може, він і ясновидець, та зрештою просто людина. Я вам ось що скажу. Можливо, це стане вам у пригоді. Він дуже підозріливо ставиться до жінок. Кілька років тому в нього розвалився шлюб, і він досі від того не оклигав. Його дружина завагітніла *вдруге*, і рада директорів конапту, здається, 33-го, проголосувала виселити його разом із нею, оскільки вони порушили житловий кодекс. Ну, знаєте, це ж 33-й, ви ж розумієте, як важко потрапити в такі з низьким рангом. Але замість того, щоб полишити конапт, він вирішив розлучитися з дружиною, і вона з'їхала, забравши з собою дитину. Вочевидь, пізніше він вирішив, що припустився помилки, й озлобився. Звісно, винив в усьому себе. Втім, помилка цілком типова. На Бога, що б ми з вами не віддали заради того, щоб жити в 33-му або 34-му конапті? Більше він не одружувався. Хтозна, можливо, сповідує неохристиянство. Але в кожному разі, коли намагатиметься продати йому вашу кераміку, будьте обережні в усьому, що стосується жінок. Не кажіть «це сподобається жінкам» чи щось таке. Більшість роздрібних товарів купують...

— Дякую за пораду, — підводячись, сказав Гнатт; з контейнером у руках він рушив до виходу. Зітхнув. Буде непереливки, можливо, справа навіть безнадійна; він не зможе боротися з обставинами, які передували його стосункам з Емілі і її горщикам, що тут вдієш.

На щастя, йому вдалося зловити таксі; поки вони продиралися крізь щільний трафік центру, він розгорнув власну ранкову гомеозету, а саме передовицю про корабель, який нібито повернувся з Проксими лише для того, щоб розбитися на морозних пустищах Плутона... Щось вони не договорюють! Тим паче вже висловили припущення, що це може бути знаменитий міжпланетний промисловець Палмер Елдріч*, який десять років тому полетів до Проксими на запрошення Ради гуманодів; ті хотіли, щоб він осучаснив їхні автофабрики на зразок земних. Відтоді про Елдріча не було жодної звістки. А тепер таке.

Для Терри, — думав він, — було би ліпше, якби Палмер Елдріч не повернувся взагалі. Це був геть безумний, однак блискучий професіонал-одинак; він творив дива, розгортаючи роботу автофабрик на колонізованих планетах, проте, як це завжди трапляється, мав надто великі плани. Товари масового споживання накопичувалися в місцях, де не існувало жодних колоністів, які могли б ними скористатися. Поступово під впливом погодних умов вони неминуче перетворювалися на гори мотлоху. Зокрема, під впливом снігових бур, якщо хтось ще міг повірити в те, що десь таки існують... по-справжньому холодні місця. Насправді ж, надто холодні.

— Ми прибули, ваша світлосте, — проказало автономне таксі, зупинившись перед великою, проте здебільшого підземною будівлею. Корпорація «Набори П. П.»; крізь численні термоізольовані рампи всередину спритно заходили працівники.

* Одне з можливих значень імені персонажа — «лиховісний (потойбічний) паломник» (англ. *Palmer Eldrith*).

Він заплатив таксі, вийшов і поквапився через невеличкий відкритий майданчик до входу, тримаючи контейнер обома руками; на якусь мить опинився під прямими сонячними променями й відчув — або радше уявив, — як усе всередині закипає. Спече, мов жабу, й висушить, як тараньку, — подумав він, успішно діставшись рампи.

Незабаром Гнатт спустився під землю, і секретарка запросила його до офісу Меерсона. Прохолодне тьмяне приміщення налаштовувало на розслаблений настрій, однак заспокоїтись йому не вдавалося; він ще міцніше стиснув контейнер, напружився й, попри те, що не сповідував неохристиянства, пробурмотів багатослівну молитву.

— Містере Меерсон, — секретарка, вища за Гнатта, ефектна у відкритій сукні й босоніжках на підборах, звернулася не до нього, а до чоловіка, який сидів за столом.

— Містер Гнатт, — проінформувала вона Меерсона. — Містере Гнатт, містер Меерсон.

Позаду Меерсона стояла дівчина з абсолютно білим волоссям, у салатовій кофті. Волосся мала надто довге, а кофту надто обтислу.

— Містере Гнатт, це міс Фугате. Асистентка містера Меерсона. Міс Фугате, містер Річард Гнатт.

Не звертаючи уваги на відвідувача, Барні Меерсон продовжував вивчати якийсь документ, тож Річард Гнатт мовчки чекав, переживаючи змішані почуття: сплеск гніву — той поселився в його горлі і грудях — і, звісно ж, *Angst*^{*}, але зрештою, попри все, взяла гору цікавість. Отже, це і є колишній чоловік Емілі, якщо вірити

* Тривога, страх, занепокоєння (нім.).

торговцю живими краватками, він досі гірко тужить, шкодуючи за розірваним шлюбом. Меерсон виявився доволі кремезним чоловіком близько сорока років, із незвичними і до того ж не надто модними довгими кучерями. Він мав знуджений, проте аж ніяк не ворожий вигляд. Утім, можливо, він ще не...

— Покажіть ваші горщики, — зненацька сказав Меерсон.

Поставивши демонстраційний контейнер на стіл, Річард Гнатт відкрив його, вийняв один за одним зразки керамічних виробів, розставив їх на столі й відступив назад.

Витримавши паузу, Барні Меерсон мовив:

— Ні.

— «Ні»? — перепитав Гнатт. — Що «ні»?

— Вони не матимуть успіху, — відказав Меерсон і повернувся до читання свого документа.

— Тобто ви отак просто взяли й вирішили? — запитав Гнатт, не в змозі повірити, що на цьому все.

— Саме так, — сказав Меерсон. Зразки кераміки його більше не цікавили; немовби Гнатт уже склав свої горщики й забрався геть.

— Перепрошую, містере Меерсон, — втрутилася міс Фугате.

— Що таке? — поглянув на неї Барні Меерсон.

— Містере Меерсон, — міс Фугате підійшла до горщиків, узяла один і, зважуючи й потираючи глазуровану поверхню, потримала його в руках. — Я, звісно, перепрошую, але в мене склалося кардинально протилежне враження. Я відчуваю, що ця кераміка матиме успіх.

Гнатт перевів погляд з неї на нього.

— Дайте мені оту, — вказав Меерсон на темно-сіру вазу; Гнатт одразу її подав.

Якийсь час Меерсон тримав її в руках.

— Ні, — врешті проказав він. Тепер уже похмуро. — Я все одно не відчуваю, що ця річ стане хітом. Міс Фугате, на мою думку, ви помиляєтеся.

Меерсон повернув вазу на місце.

— Втім, з огляду на протиріччя між мною і міс Фугате... — мовив він до Річарда Гнатта, замислено почухавши носа. — Залиште мені ваші зразки на кілька днів. Я огляну їх уважніше.

Однак було очевидно, що він цього не робитиме.

Простягнувши руку, міс Фугате взяла маленький виріб дивакуватої форми й ледь не з ніжністю пригорнула його до грудей.

— Зокрема, ось цей. Я відчуваю від нього надзвичайно потужні еманції. Ця річ буде найуспішнішою з усіх.

— Роні, ти з глузду з'їхала, — тихо проказав Барні Меерсон. Схоже, тепер він розізлився не на жарт; його обличчя потемніло від люті.

— Я зв'яжуся з вами по відеофону, коли прийму остаточне рішення, — сказав він Річарду Гнатту. — Але не плачайте надій, бо я не бачу причин змінювати попереднє. Взагалі, можете їх навіть не лишати.

Після цих слів він кинув на свою асистентку суворий, різкий погляд.